

ЦАРЕГРАДСКИ ВЪСТНИКЪ

Годишна цѣна:

100 гр. за въ Цареградъ; 130 гр. за по
вонъ и въ Одесса. — Отъ Одесса за
въ всички-те мѣста въ Россія плащася
въ година-та за пресылка-та на русска-
та поща 2 карбовны.

№ 132.

ИЗДАВА СЯ ВЪСНКА СУББОТА.

Подписка ся приѣма въ Типографія-та ни
у Болгарскій Метохъ. Въ Одесса у Его
благородія Николая Христофоровича Па-
лаузова. Въ Москва въ Редакцій Жур-
нала Москвитянина. Въ Букурещъ у
Г-на Прокопія Валаноглау. Въ Ибраила у
Г-на Михаила Поповича.

ВАТРЕШНИ НОВИНЫ.

ЦАРЕГРАДЪ.

М А Н И Ф Е С Т Ъ

За сегашно-то положеніе на
работы-те, раздаденъ въ
Цареградъ и во всички-
та Имперія, по повелѣніе
на Н. И. В. Султана.

15 Юлія 1853 (21 Шеваль 1269)

Мы извѣстиме предъ чрезъ Господар-
ствена-та Газета че Русско-го пра-
вительство, неслѣдствіе на несогласіе-го, кое-то
возникна за нѣкои вопросы между В. Порга
и него, прекъса свои-те дипломатически сно-
шенія и повина назадъ миссія-та си изъ Ца-
реградъ, и правителство-го на В. Порга, ка-
кто вида значительны приготовления на Руссы-
е, както по сухо, тѣж и по море, взе нѣкои
военны мѣрки и укрѣпленія единственно за
своя-та защита.

Истинна-та причина на припираніе-то съ
Россія е и каніе-го, кое-то Императорско-то
руско правителство подчянава да получи съ
формално обязательство за религиозны-те пре-
имущества на духовенство-го и православны-
те церкви, и отказъ-агы да ся согласи за то-
ва, кол-го представя В. Порга споредъ свои-
те права.

Погребно е да ся забелѣжи че тѣя рели-
гиозни преимущества, дадени отъ блаженнаго
памяти Султана Мохамеда II. Завоевателя-агы,
бѣха погтененно поддержаны и подтверждены
подъ правленіе-го на Императоры-те, неговы-
те наследници. И Н. В. Султана, споредъ вы-

своі-агы примѣръ на свои-те пресвѣтлѣйши
прадѣдовы, также подтверди ги. И тѣж никоі
не си е воображавалъ, че правителство-то на
Н. И. В. искало е да насилъ стары-те преи-
мущества, дадени доброволно. В. Порга е го-
това да засвидѣтелствува това рѣшително
предъ цѣли свѣтъ, и не отказа да даде един
таквизи увѣренія, кои-то да разсѣять сомнѣ-
нія-та, хранены отъ Русско-го правителство,
кои-то ставаха причина за припираніе.

Едино правителство, кое-то взема срѣщу
друго правителство обязательство въ видѣ и-
ли достоинство на трактатъ за религиозны
преимущества на единъ народъ отъ толкова
миліоны души, подданны на тоза правител-
ство, посяга на собственна-та му независи-
мость и на законны-те му верховны права. За-
ради това чистосердечно и дружелюбно обя-
вися и постепенно повтори, че невозможно е
да ся вземе едно подобно обязательство. Но
Русско-то правителство, кое-то не требаше
веке да настоява до една такава степенъ, ни
въ единъ случай не ся отказа отъ свое-то
притязаніе, и войски-те му минаха Прута въ
последне-то время да призематъ и обладаятъ
временно Княжества-та Молдова и Влашко,
приземаніе, кое-то глубоко удиви правител-
ство-то на Н. В. Султана.

За това насиліе на наши-те предѣлы, про-
тивно на существующи-те договоры, мы на-
правихме формалны протесты, споредъ между-
народный-агы наредъ, и извѣстиме достовѣр-
но и открито велики-те державы, че подоб-
но насиліе на трактаты-те не може да ся
приѣме отъ В. Порга. Мы извѣстиме, зацо-
то наредъ-агы приѣтъ споредъ тѣя трактаты,
кои-то обявяха твърдо поручителство-то ме-
жду державы-те за тѣхна-та цѣлость и отно-
сительна независимость, ище да ся извѣстятъ

всички-те державы, когато възникватъ такви-
зи важны вопросы като сегашны-те.

Русско-то правителство отъ своя страна
обяви, че истинно-то му намѣреніе не е да
открыва война съ Оттоманско-то правител-
ство, но ще държи въ рѣцѣ-те си Княжества-
та Молдова и Влашко като вещественно по-
ручителство, до гдѣ-то получи онова що ище.

Правителство-то на В. Порга, на сетѣтъ,
получи отъ страна-та на всички-те велики
державы безъ исключенія дружелюбны дока-
зательства въ разны степени. Англія и Фран-
ція дадоха веществененъ знакъ на тѣжно-то
дружелобіе и благоволеніе за правителство-
то на Н. И. В., готово да послужи съ под-
держаніе и увѣренность.

Споредъ приѣты-те правила, В. Порга на-
хожда ся сега въ сношеніе съ велики-те дер-
жавы, зацо-то тя не може — какво-то и да
ся случи — да приѣме предложеніе, кое-то по-
сягва на нейна-та независимость и верховны
права. Тя опредѣли единогласно да пази, за
защита-та си, военно мѣстоположеніе или по-
край Дунава, или до предѣлы-те Анадоли,
догдѣ ся узнае обращеніе-го, кое-то ще взе-
матъ работы-те.

Това е исто-то положеніе и первоначална-
та причина, коя-то ся случи между В. Порга
и Россія. Правителство-то на Н. В. Султана
бди съ най голѣма дѣятельность и точность
да ся исполнятъ необходимы-те мѣрки, както
и всичко-то кое-то ся относя и е необходи-
мо за войски-те и укрѣпленія-та.

Колко-то за должности-те на всички-те
подданы въ Царщина-та, тѣ треба, въ совер-
шенно-то спокойствіе гдѣ-то ся наслаждаватъ,
да ся гледатъ свои-те работы, търговски и
селски, всякій споредъ занятіе-то си, и да ся
сообразувагы споредъ повелѣнія-та на В. Порга.
Ако и притязаніе-то на Россія е основа-

ПОДЛИСТНИКЪ.

РАЗГОВОРИ ВЪРОИСНОВѢДНИ,

Н Р А В Н И

и

И С Т О Р И Ч Е С К И.

(Продолженіе.)

Тамо ся исполни Божіе-то обѣщаніе за-
ради принесствіе-го на Спасителя на всички-
те, тамо ся роди надеждный Мессія, Христосъ.
Богочеловѣкъ, при приѣмѣ между Бога и че-
ловѣка. Исторіи-те на свия времена свидѣтел-
ствуватъ, какъ человекъ кол-го родъ стоише за-
висимъ на една незнава воиства и смутителна,
но согласна и обща надежда за нѣкой
превосходна вещь, кол-го щеше да послѣди
въ свѣтъ. Сивиллически-те предреченія, сти-
хотворцы-те, по думамъ? сжци те философи
проговѣдаха едно необъязно Божіе явленіе,
предопредѣлено да въздвигне надналь-агы
человѣкъ. Народы-те выкаха, какъ спасителя
и господара сътовни ще да дойде отъ Вос-

токъ. Платонъ предображаваше образа на
превосходимый-агы праведникъ отъ Бога про-
воденъ, и ще пострадае всякакво зло, безъ да
престане да обыча человечество-то.

Това воистина бѣше общо предчувствіе,
на человеческія родъ гласъ скорбный, цото
постигаше до само-то небо. Воистина кое
подтверженіе, кое веке утѣшеніе остана на
человѣка? Безумны суевѣрія почитаха за Бо-
га знакове-те на постыдны-те похоты. Въ
Капитоль-агы облаваха честь камъ самодер-
жители-те равны съ Бога, и несмысленно ичь
обдоваха титулаты: "Ваша-та Вѣчлость." Отъ
друга страна иудей-те, цото само тѣи държа-
ха истинска-та вѣра, изгубиха, да речеме та-
ка, пророческій-агы ключъ, и всегда чекаха
Мессія и вияха, какъ ще да е нѣкой великъ и
горделивъ завоеватель, кой-то щеше да имъ
направи свѣтло-то царство безсилно, и бѣ-
ха раздѣлены на двѣ противны ереси, и Фа-
рисей-те предлагаха закона въ суегны свя-
щеннодѣйствія и въ тайно-то си лицемѣріе,
а Садукей-те живѣяха совѣсь тѣлесно, и не-
вѣрваха бытіе-то нито на духове-те, нито
воскресеніе-то на мертвы-те, нито будущій-
агы животъ. Малко нѣкой праведницы ся на-
хождаха цото пазяха въ сердечна-та си глу-

бина вѣра подтверждена на обѣщанія-та на
Веесилнаго Бога. Тогавя шестдесатъ-те и
девятъ недѣли, кои-то ся предрѣкоха отъ про-
рокъ Данила, исполнихася, и спасителя ся
роди отъ дѣвица, отъ доматъ Давидовы, чрезъ
осѣненіе-то на Святаго Духа, породися безъ
да приѣме отъ праотеческій-агы грѣхъ, и ся
исполни въ него, какво-то говори писаніе: о,
перво-то отъ всички-те обѣщанія, цото быде
на Ева, наскоро по паденіе-то: "отъ жена-та
потомство-го ще да сокруши глава-та змѣева, и
сирѣчь богочеловѣка ще да сокруши и да по-
губи началство-го на зло-то.

Така Исусъ като ся роди безгрѣшникъ,
и изявляване въ себе си первоозданникъ-агы
Адама, както излѣзе отъ рѣцѣ-те на созда-
теля, преуспѣваше въ мудрость, возрастъ и
благодать при Бога, и человекъ, какво-то го-
вори Евангелистъ Лука: име-то Исусъ ще му
ся даде отъ ангель-агы предъ зачатіе-то му,
По Еврейски языкъ значи, Спаситель, а пакъ
Христосъ — свято-то му посланіе на земля-та,
и три-те му по главны преимущества, сирѣчь
царство-то, священство-то и пророчество-то;
а на послѣ, име-то Мессія, съ кое-то го по-
зваха праведны-те Израилтяне, толкувася по-
славъ отъ Бога. Таквнан бѣха благодарны те

но, както ся види отъ горерѣченны-те, задуховны-те преимущества на Православны-те, Императорско-то правителство убѣдися че нито тѣхны-те главы, нито нѣкои отъ Православный-атъ народъ, подданы на В. Порта, никакъ не бѣха предизвѣстены за това, и толкова впечатлѣніе направи подобно притязаніе верху имъ, зацо-то ся поддигна въ о-нуй время, кога-то тѣхны-те благодарственны чувства и Признательность намъ тѣхный-атъ Императоръ бѣха най совершенны. И тѣмъ необходимо и справедливо е да ся почитатъ за таква, зацо-то православны-те ся такви зи вѣрно подданы на Н. И. В. Султана, нашъ Пресвѣтлѣйшій повелитель и великодушень Царь, както и Ерменцы-те, Католицы-те, Протестанты-те и Евреи-те. Нужно е да живѣятъ добре между себе си, и Турцы-те, както и всички-те други подданы на Н. И. В., да ся обходятъ едни съ други съ умѣренность и кротость, и да избѣгватъ да ся обходятъ съ презрѣніе и ненависть. Всякій да си гледа работа-та и никой да не ся вмѣсва въ онова, кое-то не ся относя до него, нито да струва нѣщо противно на Императорска-та воля.

Горерѣченны-те обявены опредѣленія и заповѣды ся изводъ отъ разсужденія-та на общій совѣтъ, кой-то стана подъ предсѣдательство-то на Н. С. Великій-Везирь, гдѣто присутствоваха Шейк-юл-Исламъ, казаскеры-те, Н. С. военный министр и всички-те други везири, министри и высоки сановници граждански и военни на Царщина-та, и настоящій-атъ Манифестъ подтвердися отъ высоко освященіе на Н. В. Султана. Кой-то дерзаве да ся противи на повелѣнія-та, кои-то ся содержатъ, ще ся счита като единъ непокорень и ще ся накажи строго.

Слѣдовать имена-та, кои-то подтвердиха рѣшеніе-то на тойзи Манифестъ и притуриха всякій печатъ-атъ си:

Мустафа Наили паша, Великій-Везирь;

Арифъ Хикметъ бей ефенди, Шейк-юл-Исламъ;

Реуфъ паша, бывшій Великій-Везирь, министръ безъ служба;

Изетъ Мехметъ паша, бывшій Великій-Везирь;

Хозревъ Мехметъ паша, бывшій Великій-Везирь;

Мустафа Решидъ паша, министръ иностранныхъ дѣлъ;

Аали паша, недавно бывшій Великій-Везирь.

Мехметъ-Али паша, Великій Сараскьеръ, военный министръ;

Ахметъ Фетхи паша, главный начальникъ на артилерія-та;

Рифаатъ паша, предсѣдатель на Государственный совѣтъ;

Махмудъ паша, Великій-адмиралъ, морской министръ;

Саидъ паша, бывшій военный министръ;

Риза паша, бывшій военный министръ;

Мехмедъ-Рюнди паша, Главный начальникъ на Импер. гвардія;

Али Галипъ паша, членъ на Государственный совѣтъ;

Хассибъ паша, министръ на Импер. монетный Дворъ;

Аарифъ паша, министръ безъ служба;

Нафизъ паша, бывшій министръ на финанцы-те;

Сафвети паша, бывшій министръ на финанцы-те;

Намикъ паша, министръ на торговія-та;

Хайрадинъ паша, полицейскій министръ;

Юсуфъ-Кямилъ паша, членъ на Государственный совѣтъ;

Решидъ паша, бывшій начальникъ на Императорска-та гвардія;

Изетъ паша, недавно бывшій министръ на торговія-та;

Мехмедъ паша, главный управитель въ Адрианополь;

Исмаилъ паша, главный управитель въ Смирна;

Якубъ паша, недавно бывшій главный управитель въ Солунъ;

Салихъ паша, бывшій предсѣдатель на Импер. сокровища;

Исметъ паша, бывшій главный надзиратель въ Анадолю;

Изетъ паша, бывшій главный управитель въ Триполи;

Халил-Кямилъ паша, недавно бывшій главный управитель въ Смирна;

Агюяхъ паша, бывшій главный управитель въ Джеде;

Али Риза паша, бывшій главный управитель въ Янина;

Сирри паша, бывшій главный управитель въ Іемень;

Абдулахъ ефенди, казаскерь, глава Улемы-те;

Ибраимъ ефенди, бывшій казаскерь, членъ на Государственный совѣтъ;

Арифъ ефенди, казаскерь, членъ на Государственный совѣтъ;

Тахсинъ бей ефенди, казаскерь, членъ на Государственный совѣтъ;

Рюнди ефенди, казаскерь, членъ на военный совѣтъ;

Изетъ ефенди, казаскерь, членъ на Государственный совѣтъ;

Исметъ бей, казаскерь, членъ мин. родн. просвѣщенія;

Нафи ефенди, казаскерь, членъ сов. министр. финанс.;

Шефкетъ бей, совѣт. на Великій-Везирь;

Мухтаръ бей, министръ на финанцы-те;

Фуадъ ефенди, бывшій министръ иностранныхъ дѣлъ;

Хюсейинъ бей, управитель на Вамата;

Тевфикъ бей, чиновникъ на расходы;

Зюнди бей, управит. на адмиралтейство;

Зеверь ефенди, министръ на богоугодныя заведенія;

Шефикъ бей, членъ на Государ. совѣтъ;

Мазлумъ бей, бывшій мин. на правды;

Юмеръ Джемаль ефенди, министръ на правды-та;

Нафи ефенди, совѣт. на Великій Саранъ;

Махмудъ бей, доноситель на императорскій Диванъ;

Афифъ бей, канцелярникъ на императорскій Диванъ;

Назифъ бей, начальникъ за церемоніи на императорскій Диванъ;

Али Риза ефенди, членъ на Государственный совѣтъ;

Мумтазъ ефенди, членъ на Государственный совѣтъ;

Мухтаръ бей, членъ на Государ. совѣтъ;

Хайрулахъ ефенди, членъ на Государственный совѣтъ;

Джемаледдинъ ефенди, начальникъ на Импер. медицинско училище;

Хабабъ ефенди, начальникъ на писмоводителство при Великій-Везирь.

знакове, подъ кои-то спасителя прія да соверши Божіе-то смотрѣніе на земля-та.

Въ близкий-атъ нашъ соборъ ще да ся постараетъ за да опишемъ по главны-те дѣла на воплощенно-то му обхожденіе, самоволно-то му пожрение, що го претърпѣ за спасеніе-то на всички-те человѣцы, послѣ ще опишемъ основанія-та на поученія-та му, що ся изложила въ новый-атъ завѣтъ.

Разговоръ VI.

Най първи-те исторически описанія, що-то описватъ на человѣчскій спаситель явленіе-то на земля-та, пріяха ги, и ги преподава на человѣчскій родъ свидѣтели самовидцы, избрани отъ Христа, за да бждатъ ученицы неговы, не между богаты-те, силны-те и мдрды-те на земля-та, но между оныя прости-те, на кои-то ревность бѣше явна на оногова, що-то испытыва срдца-та и чресла-та.

Четыри-те Евангелія, отъ Матѳея, Марка, Лука и Іоанна, совѣмъ ся согласни съ вѣронисповѣдны-те догматы, какво-то и во всички по собственни приключенія, и не ся разгласяватъ, освѣнъ въ мало нѣкои основателны обстоятелства, прилични за второ доказательство. И това разногласіе що ся вижда, освѣнъ гдѣ-то не смуцава началство-то, и истина-та на реченны-те, но още по много помага да докажи, какъ Евангелисти-те не преписаха единъ отъ другъ що са писали, но какъ видоха, и списаха исты-те работы, сжци-те исти-

ны, всякой споредъ свой-атъ си характеръ. Вонстина достойно е за назначеніе, какъ Божіе-то духовеніе, кое-то води апостолы-те, въ говореніе-то, въ списанія-та, и въ дѣла-та имъ, не уничижи никогда, колко-то неща да-лучаватъ самоволство-то на всякому одному отъ тѣхъ. Така Богъ спроти неизреченна-та си премудрость, освѣцава дѣло-то си, безъ да го уничижава, но бывши вся за всѣхъ. Въ Евангелска-та исторія не ся открыва намъ други, заради перва-та возрастъ на богочеловѣка исуса, но само собрано нѣкакъ.

Какъ ся роди превосходно въ Витлеемъ, какво-то пророкоха пророцы-те, и какъ избѣгна отъ отроческо-то зачатіе, что-то быде спроти повелѣніе-то кровопролитнаго Ирода, какъ пребыва мало время въ Египетъ, съ пречиста-та си майка, и съ обручникъ-атъ и пазитель-атъ нахни Іосифа, и послѣ като умрѣха оныя що искаха душа-та му върнася въ Галилея, и като стана на дванадесять години явися въ црква-та че стоеше между учителя-те, та ги слушае и ги пытае, и изумявае всички-те заради разуматъ, и отвѣты-те му, и начна дѣло-то на избавленіе-то, и на челоуколюбіе-то, кога-то постигна въ тридесять години.

Спроти по здраво-то мѣнѣ на церковны-те отцы, негова предтеча, и креститель Іоаннъ, сынъ на священника Захарія, родися шесть мѣсяца, преди пришествіе-то на оногова, кога-то перво, като сущаго почти на

земля-та, щеше да проповѣдва и дойде да проповѣдва покаяніе словомъ, и съ свой-атъ примѣръ, живши въ пустыня-та, благодарень на малко-то, обхождашея по вече гелски, а не челоучески, съ безмѣрно-то постенъ. И понеже Іоаннъ различае совѣтъ отъ суетмысленны-те начальницы, проповѣдаше съ высокъ гласъ: " тоя е, що иде мене, кой-то ся роди преди мене, кому-то съмъ достойнъ да развържа ремикъ-атъ на туша, „ зацо-то въ богочеловѣка исуса, т баше да возсіяе божество-то и челоучество, като ся соединятъ въ сжцо лице. Но да ди да начне исусъ поученіе-то си, и чудеса, отиде въ пустыня-та, и ся испытыва темный-атъ духъ три ишти, кое-то содерваше всичко-то испытаніе, що побѣжда челоука. Перво ся испытыва съ тѣлесна-та немощь, понеже бѣше постилъ чотыредесять дни, слѣ изгладня, и діавола му думаше, рече тоя камень да стане хлѣбъ; а второ съ сеговна-та гордость, понеже му показа діаволъ свѣтовны-те царства, и му рече: ты протакъ ся поклонишь предъ мене, ще ти дамъ всички-те твѣя; а трето съ духовна-та гордость: ако си сынъ Божій хвърли себе си отъ тука (отъ церковна-та стрѣха) долу, понеже е писано, какъ ще да заповѣда на ангелы си заради тебе, да тя запазятъ, и какъ да тя въздвигнатъ на ржцѣ.

(Слѣдува)

Пишатъ изъ Влашко отъ 30 Юлія (и), те главный начальникъ на русска-та войска въ Дунавски-те Княжества, Князь Горчаковъ, вѣзъ въ Букурещъ на 28 число съ много-на численны тѣлохранители.

РАЗНИ НОВИНЫ.

— Тойзи вторникъ собрася совѣтъ-атъ при Порта-та подь председател. на Великій-Везиръ.

— Тойзи пондѣльникъ, Н. И. В. Султана ходи да посѣти своя-та пресвѣтлѣйша сестра, супруга на Мехметъ-Али паша.

— Тойзи пондѣльникъ Г. де Лакуръ, французскій посланникъ, ходи при Мехмедъ-Али паша и ся разговаря съ тойзи високій министръ.

— Испанскій Генералъ Примъ, содруженъ съ чловѣцы-те си, ходи призъ оная недѣля да посѣти разны министры, кои-то го пріяха съ най искренны и дружелюбны почести.

— Г. Баронъ Текко, Сардинскій посланникъ, ходи оный четвертокъ при Исмаиль паша, управитель въ Смирна, кой-то подиръ малко премия ще тръгне за мѣсто-то си.

— Графъ Массійнакъ, первый секретарь на французско-то посолство въ Греція, дойде оная недѣля въ Цареградъ съ австрійскій паракходъ Ллойдъ.

— Оный пондѣльникъ, главный начальникъ Сарана Императорско-то Медицинско училище, Джемаледдинъ ефенди, содруженъ отъ Нури бей, вице-председатель на медицинскій совѣтъ, ходиха да надгледвать болны-те въ обща-та болница на флотъ-атъ.

— Американскій военный корабль "Левантъ", излъзе оный петакъ изъ Цареградъ за да ся соедини въ Архипелага съ други-те военны корабли, подь предводителство-то на Г-на Стринхама.

— Паракходъ "Саумъ-Бахри", стигна оная суббота изъ Требизондъ, натоваренъ съ 415 войны.

— Государственный паракходъ "Меджидіе", тръгна тойзи вторникъ за въ Варна, натоваренъ съ 2,000 войны.

— Паракходъ "Тамфъ", чъ сунцій-атъ день отиде въ Варна, съ 2,000 войны.

БОЛГАРСКИ ВѢСТИ.

— Пишатъ отъ Солунъ отъ 23 Юлія, какво отъ нѣколко время насамъ злодѣйцы-те твърде открыто наченали да грабятъ и убиратъ пжтници-те, гдѣто много изъ гражданы-те и селяны-те принуждены ся да не ся отдаляватъ далечъ отъ градъ-атъ и села-та и да ся гледатъ работа-та, подь опасеніе да си оставатъ косты-те по пжтница-та или да ся върнатъ голы, както ги е родила майка имъ. Между други такива случаи почти ежедневны единъ калугеринъ именовъ Гавриль, изъ Солунъ, кой-то былъ проведенъ да собере милостиня за Божегробъ, былъ уловенъ отъ злодѣйцы-те около Водинъ, кои-то, като му взели всичко-то що ималъ отгорѣ си и го безчестили, вързали го наедно съ чловѣкъ-атъ му около едно дърво и ги оставили. Нещастны-те, слѣдъ много мжки едвамъ съ жбы прихапали выже-то и по ризница отишли право при правителство-то, кое-то завчасъ испроводи на-вреть потера да търсятъ злодѣйцы-те и може до сега да ся ги уловили и наказали както трѣба.

— Пишатъ отъ Свищовъ, какво злодѣйцы-те твърдѣ явно наченали отъ нѣколко время да ся появляватъ около тья мѣста. Тѣй, наприм, призъ тойзи мѣсяць, нѣкои си отъ тѣхъ, кои-то ся казватъ да ся отъ 25 души, проводили писма до Г. Димитрія Начовича и Александра Шашмановича, един изъ первы-те търговцы въ Свищовъ, да имъ испратятъ всякій по 5,000 гр., съ условіе, че въ противенъ

случай, ако и да живѣятъ вѣтри въ градъ-атъ, тѣ ще намѣрятъ способъ да влѣзатъ и съ сила да взематъ онова що ищатъ. Гражданы-те ако и донесоха за това на правителство-то кое-то испрати да ги уловятъ, но нахождатся въ неописанъ страхъ и не могатъ веке никакъ да си гледатъ добре работы-те.

Казватъ какво въ Свищовъ ся чака да дойде царска войска призъ тья дни, кои-то ще ся размѣстятъ по градъ-атъ и, вѣроятно, ще да могатъ да истребятъ горерѣченны-те злодѣйцы, кои-то отново проводили писмо на сжци-те граждани да имъ испратятъ горерѣченна-та сумма, коя-то, увѣрватъ, че я проводили насетнѣ.

СВИДѢТЕЛСТВО.

Ный, долоподписанны, жители на тойзи градъ, свидѣтельствуваме, че Господинъ Хрисантъ Будуровъ въ продолженіе на петъ години исправлява должность на общенародный лѣкаръ.

Въ тая должность отличися съ своя-та преданность, вынаги готова да поддержи болны-те, съ постоянна внимательность, попечение и рѣдко чловѣколюбіе камъ страждующи-те, най паче, кога-то въ тѣжки-те години на холера-та въ нашій градъ, той съ пожертвованія пригледваше и исцѣляваше жители-те.

Тья рѣдки качества Г-на Хрисанта, увѣчаны и съ строга нравственность, не само привлекоха признательность-та на всички-те жители, но и причиниха голѣма скорбь при негово-то отхожденіе изъ нашій-атъ градъ, кое-то ся случи, не вслѣдствіе на нѣкое неудоволетвіе, но споредъ болѣсть-та на супруга-та му, за коя-то дано даде Богъ да оздравѣи и скоро да ся върни съ суиругъ-атъ си въ нашій-атъ градъ.

Побудены отъ признательность за горерѣченны-те, ный даваме настояще-то свидѣтельство на Г-на Хрисанта, за да послужи въ доказателство на совершенны-те му качества и въ полза на чловѣчески-те общины.

Ески-Заара, 27 Мая 1853.

(слѣдуватъ подписы-те на най почтенны-те граждане духовны и свѣтски: числомъ 50, изъ кои-то и на одного любороднаго Али ефенди.)

Подписы-те подтверждены на исто-то свидѣтельство отъ первого епитропа Митрофана, Ески-Заара, 30 Мая 1853.

Отъ своя страна, ный не само подтверждаваме горерѣченно-то, но и прибавяме, че Г. Хрисантъ, споредъ свои-те рѣдки качества и готовность да исполнява должность-та, може да быде украшеніе и вѣрный спаситель на страждующе-то чловѣчество.

(РЕДАКЦІЯ-ТА.)

ВОЕНАШНИ НОВИНЫ.

АВСТРІЯ. — Во "Франкфуртска-та Газета" прочитася слѣдующе-то за сегашна-та роль Австрійска въ отношеніе камъ "Восточный-атъ вопросъ":

"Удивительно е, че нѣкои Нѣмски газеты обвиняватъ Австрія за раздвоеніа политика въ Турско-Русско-то припираніе. Тѣ прибавятъ сега още една нова клевета противъ Австрія, но съ по малакъ успѣхъ, отъ колко-то имаха преди."

"Даже и най извѣстны-те Англійски и Французски газеты совѣтоватъ на Австрія да пріеме една полатка, коя-то ще быде совершенно противоположна съ всички-те преданія на тая Имперія."

"Преди всичко-то, Австрія е една держава охранительна, и даже най охранительна отъ всички-те, и споредъ това нейно положеніе и споредъ най искренны-те Европейски интересы, ти безпрестанно, отъ начало-то на това препираніе, иска да поддержи всеобщій-атъ

миръ, и още дѣйствова съ това намѣреніе."

"И тѣй, какъ можеше Австрійско-то правителствп, както му совѣтуватъ горерѣченны-те Газеты, да пріеме враждебно положеніе на противъ Россія?"

"Далечъ отъ това враждебно положеніе, Австрія най много придава цѣна да удержитъ сныи союзъ съ Россія, зацо-то въ тойзи союзъ тя види най вѣрно прибѣжище противъ мятежный-атъ духъ."

"Спередъ това Австрія покани Россія съ най дружелюбны, искренны и чистосердечны совѣты, да ся откаже, ако е возможно, да приземва Дунавски-те Княжества, приземваніе, кое-то може да докара опасны припятствія за за всеобщій миръ отъ една страна, а друга, ще подаде нова пища на мятежны-те духове."

"Ако и противъ тья совѣты, Россія принудена бѣ отъ важны причины да мине Прута, за Австрія не остава друго, освѣнь да согласи тая держава съ Порта-та. Заради това тя покани послѣдня-та держава, преди приземваніе-то даже на Княжества-та, да не счита това нѣщо, ако ся случи, като военно дѣйствіе, кому-то и Россія не придава таквози значеніе."

"Австрія ся стараетъ още да предлага на двѣ-те державы условія возможны за пріемваніе, средны между Русска-та нота и кое-то Порта-та дава."

"Тя ся стараетъ още да поддържава въ державы-те увѣреніе-то, дадено отъ Россія, на Парижскій-атъ и Лондонскій Дворъ, че нема никакъ намѣреніе да ся вмѣсва во внутренны-те работы на Турція."

"И тѣй всичко-то ны увѣрвава въ удержаніе на всеобщій-атъ миръ."

"Но ако ся случи, противъ всяка надежда и достовѣрность, да избухни общи пожаръ отъ сегашны-те вопросы, Австрія ще дѣйствува совершенно свободно и ще употреби тая свобода въ полза на охранительны-те интересы, кои-то поддерживать Европейско-то равновѣсіе."

АНГЛІЯ. — Въ засѣданіе-то отъ 22 Юлія (и), извѣстный чрезъ свои-те Археологически откритія по Востокъ, Г. Лейярдъ, отново поднови предложеніе-то си за "Восточный вопросъ", и поиска да ся опредѣли едно время за разсужденіе. Лордъ Джонъ Руссель междудруго отвѣте:

"Ако бѣ обычай въ Англія да ся обноводоватъ, по напредъ политически-те писма, както во Франція, правителство-то на Царица-та щеше да ся почита честито да сообщни на Камерата политически-те писма Лорда Кларендона, писма, кои-то ся согласни въ содержаніе-то си съ писма-та на французско-то правителство."

"Азъ прибавямъ още, че поведеніе-то на Французскій-атъ Императоръ и правителство-то му совершенно ся согласны за "Восточный-атъ вопросъ", съ правителство-то на Нейно-то Величество Царица Викторія, и двѣ-те державы ся соединены да поддържатъ вѣрность-та на трактаты-те, да пазятъ Европейскій-атъ миръ, и ако ся случи потребно, да защитятъ чисто и безъ порока честь-та на двѣ-те царства, съ намѣреніе да ся удержатъ щастіе-то на Европа и всеобщій-атъ миръ."

На сетнѣ лордъ Джонъ Руссель обьяви, че не може да опредѣли, исто-то время за разсужденіе въ Камерата надъ "Восточный-атъ вопросъ."

С Л О В О

Приказано на заключително-то тържественно-актно Испытаніе въ Калоярско-то Гимназіално Училище отъ Учителя Н. С. Т., 17^о Августа 1852 год.

(Продолженіе.) № 100

И така отъ реченно-то, господарство-то е общество отъ чловѣцы добродѣтеоны, соединены по между си съ другарство и едино-

душіе въ единъ тѣсень союзъ за живогъ добродѣтели, — общество, кое-то само въ себе си има всичко-то нужно за тая цѣль.

Както единично го за Платона е характеръ на всичко-то совершенно, така и въ понятие-то Господарства най главно-то за Платона е понятие-то на единично : господарство-то по само себе си еждество е едно, а не много; онова господарство, въ кое-то ся намиратъ различни партии, гдѣго нема единодушіе, любовь между гражданы-те, има вече собствено да ся рече, не едно господарство, но като носи едно имя, состои отъ нѣколко господарства. Заради това Платонъ иска, да бы законы-те имали въ видѣ не добро-то на одного телозѣка или нѣколко лица, ами на всичко-то господарство добро-то; тии законы, кои-то са дадени не за добро-то на всичко-то господарство, той почита не истински законы; тия господарства, въ кои-то гледать за ползата токмо на нѣкои лица, той нарича само ебиричны, скупины. Такъ пакъ въ понятие-то единично той види и мѣрата за голѣмина-та на господарство-то: "началницы треба да увеличавать господарство-то само до толкова, догдѣ оно, като возрастува, останва още единично, — не по пататакъ; тии требаа всемирно да си стараятъ за това, какво то господарство-то да е достаточно и едино."

Както Божественный умъ господствува въ цѣлый мѣръ и во всякоу отдѣлна душа, така пакъ нему, споредъ Платоновото учение, принадлежи верховно владычество и въ господарства-та. Но владычество-то на умъ-а въ царства-та може да бжде или непосредственно, или посредственно. Перво-то было бы тогава, кога бы въ господарство-то началствовали по свое-го си мѣтане лица и безъ отъ законы-те да ся утѣснивать, служащи съ живъ и пыленъ органъ на ума, лица всесовершенны споредъ мудрость-та, знающы вѣрно наука-та на управление-то. Второ-то происходитъ посредствомъ законы-те, кои-то не ся друго нищо, токмо изреченіе на умъ-а; тии треба да служатъ за общы правила на поведеіе-то заради членове-те на господарство-то, изразены отъ уста-га на мудры-те, и познати въ добрина-та имъ по многовременный опытъ. И така челоуѣцы-те въ господарство-то могатъ да бждатъ управляемы или съ умъ непосредственно, или посредствомъ законы-те. Той и други способъ на управление-то основавася веру едао неизвѣстно начало : веру правда-га. Но умать може да обнима всички-те дребосацы на частны-те и общественны нужды, може всегда да ся приспособлява какъ особенны-те обстоятелства на время-го и мѣсто-го; на опакъ, закоу-ать самъ по себе си като е общъ, нема подоба пржгошна. Отъ тука по мѣтане-то Платоново, совершеннѣше господарство было бы онова, въ кое-то владычествава умъ-а непосредственно. Както обаче ни настоящее-то нареданіе на дѣла-та челоуѣчески това совершеннѣше состояние не е возможно. Платонъ ако че му отдава мысленно превосходство, но заради дѣйствиельно-го состояние на рода челоуѣческа намира прилично токмо управление подъ законы-те. На това управление безъ законы, и за това раздѣляя всички-те дѣйствиельны образы на управление на два главны рода: правленіе подъ законы-те, и правленіе безъ законы.

Въ первый родъ, споредъ това принадлежи ли власть-та на едно лице, или на множество, или на мнозина, той различа три вида: правленіе царско, аристократія (болеродержавіе) и демократія (народодержавіе); въ второй така пакъ три вида: тираниа, олигархія и охлократія. Отъ тая шестъ видове на правленіе-то Платонъ почита само три-те перан видъ правды и съ правда-га совѣстивъ, а пакъ между тѣхъ дава превосходство на правленіе-то царско. Пна още, споредъ Платоновы-те думы, правленіе, въ кое-то власть-та царска, аристократія-та и демокра-

тія-та соединены ся въ едно согласнѣ цѣло. Таково правленіе той намира въ Спарта и въ царства-та Критски, и го относи такоже намъ число-то на правды-те.

Освѣтъ реченно-то срѣццая у Платона още и друго раздѣленіе на господарства-та и правленія-та, равно важно, равно существенно. Споредъ отношеніе-то на совершенство-то за всякоу душа, вземана отдѣлно, Платонъ намира за возможны слѣдующи-те пять состояния: 1) това состояние, кога-то въ душа-та господствува правда-та всецѣло, съ всички-те особенны нейны добродѣтели, по между кои-то мудрость-та занима първо мѣсто; 2) кога въ душа-та владычество-то и умѣрность, но безъ мудрость; 3) кога господствува една умѣрность, безъ мудрость и мужество; 4) кога ни една отъ три-те добродѣтели нема мѣ-то, кога союзы-ать по между душевны-те силы совершенно е прекъснать и всяка отъ нихъ теглеса какъ своя-та си отдѣлна цѣль; 5) най сѣтъ, кога всяка душа поработена е на владычество-то отъ нѣкоя си страсть. Сжцо-го това различіе Платонъ види въ образы-те правленія, и даже прѣима пять видове отъ господарски устроения. Первый видъ той е, кога мудрость-та началствовува въ царство-то и правда-та съ всички-те си добродѣтели являвася истинно осуществлена; второй тимократія той е, кога въ господарство-то преоблада мужество-то съ войскій духъ и честолюбіе и умѣрность, ами безъ мудрость; третій — олигархія — кога останова една-та токмо умѣрность съ любовь какъ богатство-то, безъ мудрость и мужество; четвъртый, — демократія, — кога всички-те добродѣтели изгладены съ неправда-та господствува вредомъ, но кога е още раздробена по различни лица; най послѣ, — пятый тираниа — кога неправда-та всяка истинно представлявася соединена въ едно лице. Первый видъ на господарство-то е най добръ, най совершенъ; второй и третій иматъ токмо нѣкоя часть отъ достоинство; четвъртый и пятый нематъ совсѣмъ никое достоинство.

Като изоставимъ други-те членове: 1) за законы-те; 2) изображеніе различни-те видове на царско-то устроиваніе въ частнѣ и пр., да кажемъ за воспитаніе-то, като средство, кое-то увардува и прави господарство-то господарство добродѣтельно, и то въ нѣколко думы. — За да е челоуѣкъ добродѣтеленъ, продължава Платонъ, иска като ся роди съ добры качества, да получи и добро отхранваніе; въ насрѣщенъ случай, колко-то са по добры природны-те му дарбы, толкова щятъ бждатъ тии по пагубны, като воспріемнать превратно направленіе и пр. Подобно, краткости ради, преминуваме и други-те статіи, и ся возвращуваме какъ свръшка, — и именно за правда-га въ цѣлыи родъ челоуѣчески. Като разгледаме и дѣл-те господарства, идеално-то и образовано по возможность споредъ тая цегова идея, мы не можеме да ся нечудимъ за величественность-та на предпріятіе-то да изобрази какъ правда-та ся осуществява въ грѣмидны размеры въ господарство-то; но още по возвышенъ споредъ погледать си представлявася философъ-агъ намъ, кога той приказва, че совершенства-та, отъ кои-то е направена тая идея, раздѣлены са по между народы-те въ цѣлыи родъ челоуѣчески, челоуѣцы-те народы (Мореласки, сирѣчь Гръцы-те) намиратся подъ владычество-то на ума, свѣрны-те подъ господство-то сила-га на сердце-то, най сѣтъ — на Азія и Египта подъ господство-то на пожеланія-та.

Макаръ мысль-га тая за проявленіе правда-та въ весь родъ челоуѣчески у Платона не ся раскрыва по глубоко и ся съдържа само въ едно носоченіе; обаче тя само по себе си толкова е важна, гдѣго заслужва вниманіе да е особенно забѣлежена. Това, въ кратцѣ, за Философія-та Платона.

Сега, по поводъ на изразена-га ми мысль, че дѣца-та ся недержатъ, ами ся изважда изъ училища-та и пр., предвременно, да бърнимъ рѣчь-та частно какъ насъ самы сирѣчь, за Училище-то, какъ най първыму нужды и пр. да пребывава все постои въ добро положеніе. За преобразователно-состояніе на Училище-то имахте многоа случаи да познаете плодове-те му, особлив въ напреженно-то му испытаніе, и отчасти, сегашно-то. Сегашны-те ученицы, споредъ возрастъ-та имъ и время-то на нахождение въ училище-то щятъ вѣрять какъ совершенство-го, заедно и совершенство-то на годите; зацо-то първо-то совершенство и естественно висе отъ второ-го. За сегашны-те сѣхы предоставлявамъ на Вашя милостъ сждите, пакъ ны да послѣдваме никака-та мысль-та си. Училище-го слѣдва преподаваніе споредъ напреженія-та, главно, наредѣ, на наредѣ-та была бы всецѣло увардувана, добри са и усѣхы-те, кога други-те сжственны благопріятелствующи обстоятелства оставать сжци-те. За това много икти ся разговаряли съ Васъ и словесно и писмено, доклѣ, останова пакъ, като неизлѣчно, напомиа и начеса на ума вы, за тая потреба безъ кои-то, отрицательно повтарямъ, воисна усѣхъ-агъ е медлителенъ и не яко толкова основенъ. Та ученицы-те, първо неперестанно да дохождатъ въ училище-го преданіе-то, та че и у тѣхъ си да имагъ ценъ надзоръ. Въ училище-то предавател-роцы-те, ученикъ-агъ у тѣхъ си, на полн ако не изцѣло го повтаря и изучава, да да не е той отвличанъ и развлеченъ. Второ по нѣкига да посѣщавать бащи-те училище-то макаръ по дваждъ или по веднаждъ мѣсяць-агъ, та да ся научавать отъ преподавател-те : дохождатъ ли редно неперестанно ученицы-те на преподаваніе-то, ако че са ученицы, прилѣжавагъ ли въ учение-то и пр. Така, взаимно и учителя-те и преподаватели щятъ ся научавать отъ нихъ за занемараніе-то имъ къщны въ повтареніе и изучаваніе уроцы-те и пр. Съ тойзи начинъ и прилѣжаніе на ученицы-те ся удвоявать и подканине-то; какво-то да получаютъ естественна склонность, любовь. Третье, отъ горерѣченно-то вече ся проумѣва, че недохожданіе въ училище-то никакъ ся не позволява, освѣ не дай Боже, по болѣзнь и на това подобно. Така до испытаніе-го да ся слѣдва неослабтоузи редъ, или по добръ до срокъ-агъ (на то), за колко-то время е назначено за вѣдго ученика да слѣдва. Четверто, оти да си не изваждатъ ученицы-те изъ училище-то, до гдѣ не стане испытаніе-то, и не даватъ презъ него тии. Время-то, благо разумъ съ прилѣжаніе и любовь употребляемо отъ ученицы-те на учение-го, на едно-то само ченіе, ще быде за нихъ най многоцѣнна чала, въ тая тѣхна нѣкна пора (возрастъ). Тогава щятъ ся приближать така ржково мы ученицы-те отъ родители-те и учителя-те какъ неприлѣжовна-та истина на философи въ тая случая, за нихъ: время-го е най сѣтъ нѣщо на свѣта. При това да пригуримъ, въ родители-те всякога да предпочитатъ общественно-то воспитаніе отъ всякоу друго-таково, доклѣ не достигнать ученицы-те могатъ, безъ загуба на время-го и пр. да совершенствувать въ учение-то другадѣ, че да ся сообразувать родители-те съ общны-те училища предварително, да не быдо-то, несвойственно толкова на нужды-те животны народны ся предпочте на не прилично-то, не до толкова по потребно-го въ воть-агъ, пакъ много время нужно за учение-го. Не е естественно-то докле ся има видѣ-агъ, ученикъ-агъ останва едностранно въ учение-го. (Слѣдъ)

(*) Ц. в. ч. 23. (17 Февр. 1851).

ТИПОГРАФІЯ Ц. ВѢСТНИКА.